

בריאות ואושר

המטופל שלא יוצא לי מהראש

הילד שנפצע אנושות בראשו, חולה הפרקינסון שהפסיק לרעוד, העובריות שניצלו ברגע האחרון ומושתלת הלב שילדה כנגד כל הסיכויים. **8 רופאים מסורים נפגשו ביוזמת "לאשה" עם הפציינטיים שהם לא ישכחו לעולם**

צפורה רומן ומור אסאל | צילום: יונתן בלום

פרופ' דן ערבות לא ישכח את עדן עמר, שהגיעה במצב אנוש בגלל שפעת החזירים

את המבטים והחיוכים של כל הצוות בטיפול נמרץ. הסתכלנו אחד לשני בעיניים וידענו שזה הולך לכיוון טוב. עוד רגע בלתי נשכח היה כשערן באה אחרי כמה חודשים, כדי לצלם אותנו לסרט שעשתה במסגרת בית הספר על מה שעבר עליה. אף פעם לא ראיתי אותה ככה, בריאה ובמצב מצוין. זה היה מאוד מרגש."

עדן עמר, 18, ממושב מרכז חבר: "הייתי אצל חברים במושב והרגשתי לא טוב. חורתי הביתה, לא רציתי כלום חוץ מלישון. בערב התי חיל קוצר נשימה ולפנות בוקר כבר הרגשתי ממש רע. בשבע בבוקר הלתי כנו למרפאה של קופת חולים והתמוטטתי בכניסה. כשהגעתי באמבולנס לבית החולים בעפולה חיברו אותי למכונת חמצן. הדבר הבא שאני זוכרת הוא שהתעוררתי ב'בילינסון' עם המון צפצופים ומכשירים. היה לי מכי שיר הנשמה בפה ולא יכולתי לדבר, הריים היו קשורות ולא יכולתי לזוז. עוד לפני שפתחתי עיניים שמעתי ריבורים. שמעתי את אמא שלי אומרת: 'תודה, פרופ' ערבות, הצלת את החיים של הבת שלי'."

"הבנתי שקרה משהו ושאני בבית חולים. לא זכרתי כלום. היו המון אנשים סביבי. אני זוכרת ששמעתי את סבא מבקש: 'תחזרי אליי, בנתי', וסבתא לחצה לי את היד וביקשה: 'תפתחי עיניים חזק בשבילנו'."

"כמו שזה בא, ככה זה הלך. חורתי הביתה אחרי חודש על כיסא גלגלים. הייתי כמו תינוק שלומד מחדש ללכת, לאכול, להחזיק. המשפחה והחברים לא ויתרו לי. היו מוציאים אותי עם ההליכון, מדרבנים אותי להפעיל את הגוף. כשחזרתי לבית הספר, שבו אני לומדת במגמת קולנוע, החלטתי לעי שות סרט על מה שקרה. שנה אחרי כן, חורתי לבית החולים, ראינתי את פרופ' ערבות ואת אנשי הצוות שטיפלו בי. היה לי קשה לשמוע מה עברתי, אבל התגברתי והיום אני בסדר גמור."

פרופ' דן ערבות, מנהל מערך לב וחזה בבית החולים "בילינסון": "לפני כשנה הודיעו לנו שמגיעה נערה בת 17 עם הידרדרות קשה בעקבות שפעת חזירים. הריאות שלה הפסיקו להעביר חמצן לגוף. אם בדרך כלל נכנסים בכל נשימה 500 ס.סי חמצן, אצלה נכנסו רק 50. עדן הועברה אלינו מכיוון שאנחנו מרכז 'האקמו' (מכשיר לבריאות מלאכותי) הארצי. צוות מבית החולים נסע לעפולה, חיבר אותה למכשור והביא אותה אלינו מונשמת ומורדמת. אצלנו היא שהתה כשבועיים, עד שבהדרגה הריאות שלה חזרו לפעול. רק אחרי כן אפשר היה לעבור להי נשמה רגילה."

"מה שיוצא רופא בסיפור של עדן הוא שיום לפני הידרדרות היא עוד הייתה בריאה לגמרי, ובבת אחת הגיעה למצב של כמעט מוות. הריאות שלה לא עברו כמעט. ללא האקמו, עדן הייתה מתה. זה דבר מופלא."

● **רגע אחד שאתה זוכר במיוחד?**
"הרגע שבו אחרי שבועיים של חיבור לאקמו ראינו שלריאות כבר נכנסים 300 ס.סי, לעומת ה-50 שנכנסו כשהיא הגיעה. הרגע שבו הריאות מתפקדות מספיק כדי לקיים חיים – זה הרגע שבו אתה יודע שניצחת. אני זוכר

פרופ' ערבות: "יום לפני כן היא עוד הייתה בריאה ובבת אחת הגיעה למצב של כמעט מוות"